

ພຣະທຳດານເືອນ - ເລກທີຫ້າ

ເຈດ໌ສິບປີ

Jeff Pippenger

2023-11-29

ເຢໂຮຍາກົມເປັນກະສັດອົງທຳອິດໃນບັນດາກະສັດສາມອົງສຸດທ້າຍຂອງຢູດາ, ແລະເມື່ອພຣະອົງຖືກຊາວບາບີໂລນພິຊິດ, ການເປັນທາດເຈດ໌ສິບປີຂອງອານາຈັກພາກໃຕ້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ. ເຈດ໌ສິບປີນັ້ນບົ່ງຊີ້ເຖິງຊ່ວງເວລາທີ່ບາບີໂລນ, ອານາຈັກທຳອິດໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ, ຈະຄອບຄອງອຳນາດ. ໃນເອຊາຢາ ບົດທີຊາວສາມ, ຍິ່ງໃສເພນີເຕ່ງເມືອງຕີໂຣຈະຖືກຫຼົງລົງໄປເປັນເວລາເຈດ໌ສິບປີໃນຄວາມໝາຍເຊິ່ງສັນຍາລັກຊື່ງໃນຄຳພະຍາກອນໄດ້ລະບຸວ່າເປັນວັນເວລາຂອງກະສັດອົງດຽວ. ໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ, ກະສັດໝາຍເຖິງອານາຈັກໜຶ່ງ, ແລະວັນເວລາຂອງອານາຈັກພຽງແຕ່ອານາຈັກດຽວໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີທີ່ມີຈຳນວນເທົ່າກັບເຈດ໌ສິບປີນັ້ນ ຄືບາບີໂລນ.

ໃນລະຫວ່າງປະຫວັດສາດນັ້ນ, ຍິ່ງໃສເພນີເຕ່ງເມືອງ Tyre, ຜູ້ຊົງເປັນຕົວແທນຂອງລະບົບ papacy, ຈະຖືກຫຼົງລົງ. ເມື່ອສົ້ນສຸດເຈດ໌ສິບປີເຊິ່ງສັນຍາລັກ, ນາງຈະຖືກລະນຶກເຖິງ ແລະອອກໄປກະທຳການຜິດປະເພນີກັບບັນດາອານາຈັກທັງໝົດແຫ່ງໂລກ. ການຜິດປະເພນີຜ່າຍວິນຍານແມ່ນຄວາມສຳພັນອັນຜິດກົດໝາຍຂອງການປະສົມປະສານລະຫວ່າງຄຣິສຕະຈັກກັບລັດ. ເມື່ອສົ້ນສຸດເຈດ໌ສິບປີເຊິ່ງສັນຍາລັກ, ລະບົບ papacy ຈະເຂົ້າສູ່ຄວາມສຳພັນກັບສະຫະປະຊາຊາດ, ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍບັນດາກະສັດທັງປວງທີ່ຍິ່ງໃສເພນີເຕ່ງເມືອງ Tyre ກະທຳການຜິດປະເພນີກັບເຂົ້າເຈົ້າໃນຕອນທ້າຍຂອງເຈດ໌ສິບປີເຊິ່ງສັນຍາລັກ. ອານາຈັກທີ່ປົກຄອງໃນຊ່ວງເຈດ໌ສິບປີເຊິ່ງສັນຍາລັກ ຄື ສະຫະລັດອາເມລິກາ, ສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນທີ່ມີຮ້ອງເຂົ້າ.

ພຣະທຳດານເືອນ ບົດທີໜຶ່ງເຖິງບົດທີຫ້າ ໄດ້ສະແດງໂຄງຮ່າງປະຫວັດສາດຂອງເຈດ໌ສິບປີແຫ່ງບາບີໂລນ ແລະດັ່ງນັ້ນ ບົດເຫຼົ່ານັ້ນຈຶ່ງເປັນຕົວແທນປະຫວັດສາດຂອງທັງສອງເຂົ້າຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນ. ບົດທີສີ່ ແລະ ບົດທີຫ້າ ໄດ້ລະບຸກະສັດອົງທຳອິດ ແລະ ອົງສຸດທ້າຍຂອງບາບີໂລນ ແລະ ຮ່ວມກັນແລ້ວ ສອງບົດນັ້ນໄດ້ລະບຸປະຫວັດສາດຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນ ແລະ ສອງເຂົ້າຂອງມັນ. ການພິພາກສາຂອງສອງເຂົ້າ ແລະ ຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນນັ້ນເອງ ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການພິພາກສາຂອງກະສັດອົງທຳອິດ ແລະ ກະສັດອົງສຸດທ້າຍ. ການພິພາກສາຂອງເບນຊັດຊາ ແມ່ນການຖືກຂັບໄລ່ເປັນເວລາ "ເຈດ໌ວາລະ," ໃນຂະນະທີ່ທ່ານດຳລົງຊີວິດຕັ້ງສັດປ່າເປັນເວລາສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວວັນ ດ້ວຍຫຍ້າ ແລະ ນ້ຳຄ້າງ. ການພິພາກສາຂອງເບນຊັດຊາ ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ເທິງຜາ ແລະ ໄດ້ຖືກທຽບເທົ່າກັບຈຳນວນສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວວັນດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງລະບຸວ່າ ການພິພາກສາຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນ ແລະ ສອງເຂົ້າຂອງມັນ ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍ "ເຈດ໌ວາລະ" ໃນ ລະບຽບພຣະບັນຍັດ 26. ສິ່ງນີ້ຢູ່ເທິງພະຍານຂອງກະສັດສອງອົງ ແລະ ພະຍານທັງສອງນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງອົງທຳອິດ ແລະ ອົງສຸດທ້າຍ.

"ເຈດ໌ເທືອ" ແມ່ນຫົນສະດຸດສຳລັບລັດທິ Adventism ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຖືກຮັບຮູ້ໄດ້ ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຢູ່ທີ່ນັ້ນຢ່າງແຈ້ງຊັດ—ສຳລັບຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຈະເຫັນ. ມັນເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການພິພາກສາຂອງປະເທດຊາດ (Babylon) ທີ່ປົກຄອງຢູ່ເຈດ໌ສິບປີ, ແລະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການພິພາກສາສຳລັບອານາຈັກທີ່ປົກຄອງຢູ່ເຈດ໌ສິບປີເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກ. ເມື່ອ William Miller ໄດ້ນຳສະເໜີຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງລາວເກືອບກັບ "ເຈດ໌ເທືອ" ໃນ Leviticus ບົດ 26,

ລາວໄດ້ໃຊ້ສອງພັນຫ້າຮ້ອຍລາວວັນຂອງ Nebuchadnezzar ໃນການດຳລົງຊີວິດດັ່ງສັດປ່າໃນ Daniel ບົດ 4 ເປັນພະຍານຜ່າຍຄຳພະຍາກອນປະການໜຶ່ງ ເພື່ອຄຳຈຸນ "ເຈດີເທືອ" ໃນ Leviticus 26. "ເຈດີເທືອ" ເປັນທັງຫົວຖານ ແລະຫົວຍອດໃນ Zechariah ບົດ 4. ພຣະເຢຊູ, Sister White, Isaiah ແລະ Peter ຊີ້ບອກວ່າມັນແມ່ນຫົວທຶກາຍເປັນຫົວມຸມເອກ. ມັນແມ່ນຄຳສອນສູງສຸດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີເຖິງ ແມ່ນວ່າໂດຍແທ້ແລ້ວມັນແທບຈະບໍ່ຖືກເຫັນເລີຍໂດຍບັນດາຜູ້ທີ່ອ້າງຕົນວ່າເປັນຜູ້ສັງຂາວຂອງທູດສະຫວັນອົງ ທີ່ສາມ.

ເມື່ອພວກເຮົາເລີ່ມພິຈາລະນາຫົກບົດທຳອິດຂອງພຣະທຳດານເືອນ, ສິ່ງສຳຄັນຄືຕ້ອງຮັບຮູ້ວ່າ ຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນກໍໄດ້ມີການຊີ້ບອກເຖິງ "ເຈດີກຳນົດເວລາ" ແລ້ວ. ເມື່ອເຢຣູຣາກຶມຖືກບາບໂລນໂຄ່ນລົງ, ການເປັນຊະເລີຍເປັນເວລາເຈດີສົບປົກໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ. ພຣະທຳຂ່າວຄາວອະທິບາຍວ່າ ເຫດໃດພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກນຳໄປເປັນຊະເລີຍເປັນເວລາເຈດີສົບປົ.

ເຊເດກຢາມອີາຍລາວເອັດປີເມື່ອພຣະອົງເລີ່ມຄອງລາດ, ແລະໄດ້ຄອງລາດຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມເປັນເວລາສົບເອັດປີ. ແລະພຣະອົງໄດ້ກະທຳສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຢຣູຣາພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະບໍ່ໄດ້ຖອມຕົນລົງຕໍ່ໜ້າເຢຣຸເມຢາຜູ້ພະຍາກອນ ຜູ້ເວົ້າຕາມພຣະໂອດຂອງພຣະເຢຣູຣາ. ພຣະອົງຍັງໄດ້ກະທຳກະສັດເນບູກາດເນັດຊາ ຜູ້ໄດ້ໃຫ້ພຣະອົງສາບານໂດຍພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດຄຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ແຂງ ແລະເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງພຣະອົງແຂງກະດ້າງ ຈົນບໍ່ຫັນກັບມາຫາພຣະເຢຣູຣາພຣະເຈົ້າແຫ່ງອີສຣາເອນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຫົວໜ້າປະໂຫຍດທັງປວງ ແລະປະຊາຊົນ ກໍໄດ້ລ່ວງລະເມີດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຕາມຄວາມໝັ້ນສະອົດສະຽນທັງສິ້ນຂອງບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ; ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະນິເວດຂອງພຣະເຢຣູຣາເປັນມົນທົນ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດໄວ້ໃນເຢຣູຊາເລັມ. ແລະພຣະເຢຣູຣາພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາທັງຫຼາຍ ໄດ້ສົ່ງມາຫາເຂົາໂດຍຜ່ານບັນດາຜູ້ສັງຂາວຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຈົ້າ ແລະຊຶ່ງສົ່ງພວກເຂົາໄປ; ເພາະພຣະອົງມີຄວາມສົ່ງສານຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ແລະຕໍ່ທຸກປະເທດຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ເຍາະເຍື້ຍບັນດາຜູ້ສັງຂາວຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະດູກຸກພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງ ແລະທາລຸນບັນດາຜູ້ພະຍາກອນຂອງພຣະອົງ ຈົນພຣະເຢຣູຣາຂອງພຣະເຢຣູຣາໄດ້ຟັງຂຶ້ນຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ຈົນບໍ່ມີທາງແກ້ໄຂ. ເພາະສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງນຳກະສັດຂອງລາວຄານເດຍມາເຫນືອພວກເຂົາ ຜູ້ໄດ້ຂ້າບັນດາຊາຍໜຸ່ມຂອງເຂົາດ້ວຍດາບຢູ່ໃນພຣະນິເວດອັນບໍລິສຸດຂອງເຂົາ ແລະບໍ່ມີຄວາມສົ່ງສານຕໍ່ຊາຍໜຸ່ມ ຫຼືຍິງສາວ ຄົນເຖົ້າ ຫຼືຜູ້ຫຼັງງ່າເພາະຊະລາພາບ: ພຣະອົງໄດ້ມອບພວກເຂົາທັງສົມໄວ້ໃນມືຂອງລາວ. ແລະເຄື່ອງໃຊ້ທັງປວງຂອງພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າ ທັງໃຫຍ່ແລະນ້ອຍ ແລະຊັບສົມບັດຂອງພຣະນິເວດຂອງພຣະເຢຣູຣາ ແລະຊັບສົມບັດຂອງກະສັດ ແລະຂອງບັນດາເຈົ້າຊາຍຂອງພຣະອົງ; ສົ່ງເຫຼົ້າທັງສົມ ລາວໄດ້ນຳໄປບາບໂລນ. ແລະພວກເຂົາໄດ້ຜົນພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພັງກຳແພງເມືອງເຢຣູຊາເລັມ ແລະຜົນບັນດາພະລາຊະວັງຂອງເມືອງນັ້ນດ້ວຍໄຟ ແລະທຳລາຍເຄື່ອງໃຊ້ອັນງົດງາມທັງປວງຂອງມັນ. ແລະຄົນທີ່ຫຼົບພີ່ນຈາກດາບ ລາວໄດ້ກວາດຕ້ອນໄປບາບໂລນ; ທຶນພວກເຂົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ເກ່ລາວແລະແກ່ບຸດທັງຫຼາຍຂອງລາວ ຈົນເຖິງສະໄໝແຫ່ງລາຊະອານາຈັກເປີເຊຍ: ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມພຣະວາຈາຂອງພຣະເຢຣູຣາໂດຍປາກຂອງເຢຣຸເມຢາ ຈົນກວ່າແຜ່ນດິນນັ້ນໄດ້ຊຶມຊົມວັນຊະບາໂຕຂອງຕົນ: ເພາະຕະຫຼອດເວລາທີ່ມັນຖືກປະຖົມໃຫ້ຮ້າງເບົາ ມັນກໍຮັກສາວັນຊະບາໂຕ ເພື່ອໃຫ້ຄົບເຈດີສົບປີ. ບັດນີ້ໃນປີທຳອິດຂອງຊີວິດກະສັດເປີເຊຍ ເພື່ອວ່າພຣະວາຈາຂອງພຣະເຢຣູຣາທີ່ກ່າວໂດຍປາກຂອງເຢຣຸເມຢາຈະສຳເລັດ ພຣະເຢຣູຣາໄດ້ຊົງກະຕຸ້ນຈິດໃຈຂອງຊີວິດກະສັດເປີເຊຍ ຈົນລາວໄດ້ປະກາດຫົວອານາຈັກຂອງລາວ

ແລະໄດ້ບັນທຶກໄວ້ເປັນລາຍລັກອັກສອນດ້ວຍ ວ່າ, "ດັ່ງນີ້ເຫຼົ່າ ຊື່ອກະສັດເປີດຊຸມກ່າວວ່າ, ພຣະເຢຊູໂຮວາພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນ ໄດ້ປະທານບັນດາອານາຈັກທັງສົມແຫ່ງໂລກແກ່ຂ້ອຍ; ແລະພຣະອົງໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ຂ້ອຍສ້າງພຣະນິເວດໃຫ້ພຣະອົງໃນເຢຣຸຊາເລັມ ຊຶ່ງຢູ່ໃນຢູດາ. ມີຜູ້ໃດແດ່ໃນພວກທ່ານ ທີ່ເປັນຄົນໃນບັນດາປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ? ຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູໂຮວາພຣະເຈົ້າຂອງລາວສະຖິດກັບລາວ ແລະໃຫ້ລາວຂຶ້ນໄປເຖິງ." 2 ຂ່າວຄາວ 36:11-23.

ເຈດຕະນາໃນຄວາມເປັນທາດນັ້ນ ມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງເຢເຣມີຍາສຳເລັດຜົນຄື: "ຈົນກວ່າແຜ່ນດິນຈະໄດ້ຊືນຊົມວັນຊະບາດຂອງນາງ; ຕະຫຼອດເວລາທີ່ນາງຖືກປະໄວ້ໃຫ້ຮ້າງເປົ່າ ນາງກໍຮັກສາວັນຊະບາດໃຫ້." ໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ມີພຽງຂໍ້ຄວາມຕອນດຽວເທົ່ານັ້ນ ນອກຈາກຂໍ້ໃນພິງສາວະດານທີ່ພວກເຮົາກຳລັງອ້າງອີງ ທີ່ກ່າວເຖິງແຜ່ນດິນວ່າ "ໄດ້ຊືນຊົມ" ວັນຊະບາດຂອງນາງ. ຂໍ້ຄວາມນັ້ນຢູ່ໃນພຣະທຳເລວີບົດທີຊາວຫ້າ ແລະ ຊາວຫົກ. ບົດທີຊາວຫ້າໃຫ້ຄຳສັ່ງສອນວ່າ ຈະໃຫ້ແຜ່ນດິນໄດ້ຊືນຊົມການພັກຜ່ອນໃນວັນຊະບາດຂອງມັນແນວໃດ, ແລະ ບົດທີຊາວຫົກກ່າວເຖິງເຄົາລົງຄຳສາບແຊ່ງ "ເຈດຕະນາ" ຫາກຄຳສັ່ງແຫ່ງພັນທະສັນຍາເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ຖືກປະຕິບັດ.

ຊະຕາກຳຂອງເຢຊູຢາກມີເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການຖືກກວາດໄປເປັນເຊລັຍ ຊຶ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສົງຄາມດິນເຢຊູວ່າ "ຄຳສາບແຊ່ງ" ແລະ "ຄຳສາບານ" ຂອງໂມເຊໃນບົດທີເກົ້າ. ດານເຮີອນເຂົ້າໃຈຄຳສາບແຊ່ງແຫ່ງ "ເຈດຕະນາ," ເພາະໃນບົດທີເກົ້າ ທ່ານໄດ້ເປັນພະຍານວ່າ ດ້ວຍການສັກສາຄຳພະຍາກອນເຈດຕະນາຂອງເຢເຣມີຍາ ທ່ານຈຶ່ງເຂົ້າໃຈຈຳນວນບົດທີຊືນຊົມຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເປັນທາດຢູ່ໃນບາບໂລນ.

ໃນບົດທຳອິດແຫ່ງການຄອງລາດຂອງພຣະອົງ ຂ້າພະເຈົ້າ ດານເຮີອນ ໄດ້ເຂົ້າໃຈໂດຍຈາກໜັງສືທັງຫຼາຍເຖິງຈຳນວນບົດ ຊຶ່ງພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງເຢເຣມີຍາສາດສະດາ ວ່າພຣະອົງຈະໃຫ້ຄວາມຮ້າງເປົ່າແຫ່ງເຢຣຸຊາເລັມສຳເລັດຄົບເຈດຕະນາ. ດານເຮີອນ 9:2

ດານເຮີອນໄດ້ເຂົ້າໃຈເລື່ອງເຈດຕະນາບົດ "ໂດຍບັນດາບຸຣຸ," ບໍ່ແມ່ນແຕ່ພຽງບຸຣຸຂອງເຢເຣມີຍາເທົ່ານັ້ນ. ບຸຣຸອື່ນທີ່ທ່ານໄດ້ເຂົ້າໃຈຄົບບັນດາຂຽນຂອງໂມເຊ, ເພາະວ່າໃນຄຳອະທິຖານຂອງທ່ານ ທ່ານໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ "ຄຳສາບແຊ່ງ" ຂອງການເປັນທາດເຈດຕະນາບຸຣຸ ແມ່ນ "ຄຳປະຕິຍານ" ຂອງໂມເຊ. ຄຳໃນດານເຮີອນບົດທີເກົ້າ ທີ່ຖືກແປວ່າ "ຄຳປະຕິຍານ" ນັ້ນ ແມ່ນຄຳດຽວກັນກັບທີ່ຖືກແປວ່າ "ເຈດຕະນາ" ໃນເລວີຕີກິດບົດທີຊາວຫົກ. ການຖືກກວາດໄປເປັນເຊລັຍຂອງຢູດາໃນບາບໂລນເປັນເວລາເຈດຕະນາ ເປັນການສຳເລັດຕາມຄຳສາບແຊ່ງແຫ່ງ "ເຈດຕະນາ," ທັງໝົດກໍເທວະວິທະຍາສະໄໝໃໝ່ຄົນໃດກໍອາດຈະໂຕ້ແຍ້ງຕໍ່ສົງຄື. ມັນແຈ້ງຊັດເໝືອນແສງກາງວັນ, ແຕ່ຈະເຫັນໄດ້ກໍຕ່ຳເມື່ອທ່ານຕັ້ງໃຈທົດສອບ.

ແລະພຣະເຢຊູໂຮວາໄດ້ຕັດກັບໂມເຊຢູ່ເທິງຟູຊີນາຍວ່າ, "ຈົ່ງເວົ້າກັບບັນດາລູກຫຼານອີສະຣາເອນ ແລະຈົ່ງກ່າວແກ່ເຂົາທັງຫຼາຍວ່າ, ເມື່ອເຈົ້າທັງຫຼາຍເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາຍົກໃຫ້ແກ່ເຈົ້າແລ້ວ ແຜ່ນດິນນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກສະບາດແດ່ພຣະເຢຊູໂຮວາ. ຕະຫຼອດໜັກປີເຈົ້າຈະຫວ່ານນາຂອງເຈົ້າ ແລະຕະຫຼອດໜັກປີເຈົ້າຈະຕັດແຕ່ງສວນອະງຸ່ນຂອງເຈົ້າ ແລະເກັບຜົນຂອງມັນ; ແຕ່ໃນປີທີ່ເຈດຕະນາດິນຈະມີສະບາດແຫ່ງການພັກສະຫງົບ ເປັນສະບາດແດ່ພຣະເຢຊູໂຮວາ; ເຈົ້າຢ່າຫວ່ານນາຂອງເຈົ້າ ຫຼືຕັດແຕ່ງສວນອະງຸ່ນຂອງເຈົ້າ. ສົ່ງທັງອອກຂຶ້ນເອງຈາກການເກັບກຸ່ວຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຢ່າໄປກຸ່ວມັນ ແລະຢ່າເກັບພວງອະງຸ່ນຈາກເຄືອທຶບໄດ້ຕັດແຕ່ງຂອງເຈົ້າ; ເພາະວ່ານັ້ນເປັນປີແຫ່ງການພັກສະຫງົບຂອງແຜ່ນດິນ. ແລະສະບາດຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນຈະເປັນອາຫານສຳລັບເຈົ້າ; ສຳລັບຕົວເຈົ້າ, ແລະສຳລັບທາດຊາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະສຳລັບທາດຍິງຂອງເຈົ້າ, ແລະສຳລັບລູກຈ້າງຂອງເຈົ້າ, ແລະສຳລັບຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ອາໄສຢູ່ກັບເຈົ້າ, ແລະສຳລັບຝູງສັດຂອງເຈົ້າ, ແລະສຳລັບສັດປ່າທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ; ຜົນຜະລິດທັງໝົດຂອງມັນຈະເປັນອາຫານ. ແລະເຈົ້າຈຶ່ງນັບສະບາດແຫ່ງປີທີ່ເຈດຕະນາສຳລັບຕົນ,

ຄືຈັດເທືອຂອງເຈດີບີ; ແລະກຳນົດເວລາຂອງສະບາໂຕແຫ່ງປີທັງເຈດີບີນີ້ຈະເທົ່າກັບສີສິບເກົ້າປີສຳລັບເຈົ້າ. ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ສຽງແກດຂົ້າປີແຫ່ງຢູນິດດັງຂຶ້ນໃນວັນທີສິບຂອງເດືອນທິຈັດ; ໃນວັນແຫ່ງການລົບມົນທົນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ສຽງແກດດັງໄປທົດແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ." ພຣະທຳເລວີ 25:1-9.

ເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະເຫັນວ່າ ໃນຄຳສັ່ງເລື່ອງການໃຫ້ແຜ່ນດິນໄດ້ພ້ອມໆ ວົງຈອນເຈດີບີຂອງການເຮັດວຽກໃນແຜ່ນດິນຫົກປີ ແລະ ການປ່ອຍໃຫ້ແຜ່ນດິນພັກຫນຶ່ງປີ ດຳເນີນຕົວໄປຈົນເຖິງປີທີສີ່ສິບເກົ້າ ເມື່ອຈະມີປີຢູນິດເພື່ອຊີ້ບອກການສຳເລັດຄົບຂອງເຈດີບີວົງຈອນ ລະເຈດີບີ. ຈຸດສຳຄັນຍິ່ງທີ່ຄວນເຫັນຄື ການເປົ່າແກຍໂບລົມນີ້ຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນໃນວັນແຫ່ງການລົບມົນທົນບາບ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊີ້ບອກວ່າ ເມື່ອວັນແຫ່ງການລົບມົນທົນບາບຕາມແບບຕົວຈິງໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ແກຍໂບລົມທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງວົງຈອນ "ເຈດີເທືອ" ກໍຈະຕ້ອງຖືກເປົ່າໃນເວລານັ້ນ. "ເຈດີເທືອ" ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອມານາເສຖິກພາໄປຍັງບາບີລ໌ໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ., ເປັນຕົວແທນຂອງສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວບີ ຊຶ່ງສິ້ນສຸດລົງໃນວັນແຫ່ງການລົບມົນທົນບາບຕາມແບບຕົວຈິງ. ຄວາມເຊື່ອມໂຍງນີ້ຈະຖືກພາດໄປພຽງແຕ່ໂດຍຜູ້ທີ່ບໍ່ຕັ້ງໃຈຈະເຫັນເທົ່ານັ້ນ. ວົງຈອນຂອງ "ເຈດີເທືອ" ນັ້ນ ມີຄວາມເຊື່ອມໂຍງກັບສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ.

ຍັງໄປກວ່ານັ້ນ ການເຫັນວ່າພາຍໃນຄຳສັ່ງແຫ່ງພັນທະສັນຍາໃນເກົ້າຂໍ້ທຳອິດຂອງ ເລວີ 25 ມີຕົວຢ່າງທີ່ເລີກຊຶ້ງທີ່ສຸດຂອງຫຼັກການ "ຫນຶ່ງວັນເທົ່າກັບຫນຶ່ງປີ" ໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍເປັນສິ່ງສຳຄັນເຊັ່ນກັນ. ບັນດານັກເທວະສາດໄດ້ຍິນອອກມາຊຶ້ງອາຫານປະສົມແຫ່ງນິທານບັນແຕ່ງ ເພື່ອໃຫ້ຝູງແກະຍັງຄົງເກົ່າມາຍຢູ່ດ້ວຍເຫຼືອຈິ່ງແຫ່ງບາບີລ໌ ຄືວ່າ ການພິພາກສາ "ເຈດີເທືອ" ໃນບົດ 26 ເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງຄວາມໝາຍພາສາເຮັບເຮືອງຄຳທີ່ຖືກແປວ່າ "ເຈດີເທືອ."

ຂໍ້ໃຈແຍ້ງນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ. ຄວາມໝາຍໃນພາສາເຮັບເຮືອງຄຳນັ້ນໄດ້ບັນຈຸຢ່າງສົມບູນຢູ່ພາຍໃນນິຍາມຂອງມັນເອງ ຊຶ່ງເປັນເຫດຜົນອັນຊອບທຳສຳລັບການນຳມັນໄປໃຊ້ໃນລັກສະນະທາງຕົວເລກ; ແຕ່ຂໍ້ໃຈແຍ້ງອັນບໍ່ພຽງຂອງເຂົາທັງຫຼາຍ ຊຶ່ງພວກເຂົາຄຳຊຸມນັ້ນໄວ້ດ້ວຍຫຼັກຕັ້ງຕົ້ນອັນຫຼົງທາງ ທີ່ອີງໃສ່ຄວາມຊຳນານດ້ານໄວຍາກອນພາສາເຮັບເຮືອງທີ່ພວກເຂົາປະກາດອ້າງເອງນັ້ນ ແທ້ຈິງແລ້ວເປັນພຽງຂໍ້ໃຈແຍ້ງເພື່ອເບນປະເດັນເທົ່ານັ້ນ.

ການພິພາກສາທີ່ຖືກແທນໄວ້ດ້ວຍຄຳວ່າ "ເຈດີເທືອ" ໃນບົດທີ່ຊາວຫົກ ນັ້ນ ຖືກຮັບຮູ້ໄດ້ໂດຍບໍລິບົດຂອງຂໍ້ຄວາມຕອນນັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນໂດຍນັກເທວະວິທະຍາສະໄໝໃໝ່ບາງຄົນທີ່ບໍ່ອີນພາສາເຮັບເຮືອງ. William Miller ໄດ້ສ້າງຂໍ້ສະຫຼຸບຂອງຕົນໂດຍບໍ່ໄດ້ອ້າງອີງໃດໆເຖິງພາສາເຮັບເຮືອງ, ແລະການດົນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບຮອງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາວ່າຖືກຕ້ອງ. ທູດສະຫວັນໄດ້ນຳພາຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາໂດຍອີງໃສ່ບໍລິບົດຂອງບົດທີ່ການພິພາກສາຂອງ "ເຈດີເທືອ" ຕັ້ງຢູ່ນັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນໂດຍອາໄສພາສາເຮັບເຮືອງ.

ບໍລິບົດຂອງບົດທີ່ຊາວຫົກ ແມ່ນບ່ອນທີ່ຄຳຊຶ້ງແຫ່ງພັນທະສັນຍາຖືກລະບຸໄວ້, ແລະຈາກນັ້ນ ບົດທີ່ຊາວຫົກກໍໄດ້ໃຫ້ພຣະພອນທີ່ຊຶ້ງສັນຍາໄວ້ສຳລັບການຮັກສາຄຳຊຶ້ງແຫ່ງພັນທະສັນຍານັ້ນ, ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນກໍລະບຸສິ່ງທີ່ດ້ານໂອນເອີ້ນວ່າ "ຄຳສາບແຊ່ງຂອງໂມເຊ" ສຳລັບການບໍ່ເຊື່ອຟັງຄຳຊຶ້ງແຫ່ງນັ້ນ.

ບໍລິບົດນີ້ແມ່ນຫົວຂໍ້ດ້ວຍຫຼັກການ "ຫນຶ່ງວັນເທົ່າກັບຫນຶ່ງປີ" ໃນຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ. ຂໍ້ພຣະຄຳພີເບື້ອງຕົ້ນເຫຼົ່ານັ້ນໃນພຣະທຳເລວີ ບົດ 25 ຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າ ໃນຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ ຫນຶ່ງວັນເປັນຕົວແທນຂອງຫນຶ່ງປີ. ໃນພຣະທຳອົບພະຍົບ, ໂມເຊໄດ້ລະບຸຢ່າງຊັດເຈນເຖິງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງການພັກສະບາໂຕໃນວັນທີ່ຈັດສຳລັບມະນຸດແລະສັດ, ແລະການພັກສະບາໂຕໃນປີທີ່ຈັດສຳລັບແຜ່ນດິນ.

ແລະຕະຫຼອດຫົກປີ ເຈົ້າຈົງຫວ່ານພືດໃນແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ ແລະເກັບກຽວຜົນຜະລິດຂອງມັນ;
ແຕ່ໃນປີທີ່ຈັດ ເຈົ້າຈົງປ່ອຍໃຫ້ມັນພັກ ແລະນອນນຶ່ງຢູ່;
ເພື່ອຄົນຍາກຈົນໃນທ່າມກາງປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ກິນ; ແລະສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຫຼືອໄວ້
ສັດບ່າໃນທົ່ງນາຈະໄດ້ກິນ. ໃນທ່ານອງດຽວກັນ ເຈົ້າຈົງປະຕິບັດຕໍ່ສວນອະງຸ່ນຂອງເຈົ້າ
ແລະສວນໝາກກອກຂອງເຈົ້າ. ຫົກມື້ເຈົ້າຈົງເຮັດວຽກຂອງເຈົ້າ ແລະໃນວັນທີ່ຈັດ ເຈົ້າຈົງພັກຜ່ອນ;
ເພື່ອງົວ ແລະລາຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ພັກ, ແລະບຸດຂອງຍິງຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າ ກັບທັງຄົນຕ່າງດ້າວ
ຈະໄດ້ຮັບຄວາມສັດຊື່ນກຳລັງຄົນມາ. ອົບພະຍົບ 23:10–12.

ໃນສາມຂັ້ນ ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ວັນແຫ່ງການພັກຜ່ອນສຳລັບມະນຸດແລະສັດ
ຍ່ອມທຽບເທົ່າກັບປີແຫ່ງການພັກຜ່ອນສຳລັບແຜ່ນດິນ. ໃນພຣະທຳ ເລວີບົດທີຊາວຫ້າ ໃນຫ້າຂໍ້ທຳອິດ
ພວກເຮົາພົບໂຄງສ້າງທາງໄວຍາກອນອັນດຽວກັນກັບພຣະບັນຍັດເຮືອງວັນຊະບາໂຕໃນ ອົບພະຍົບ ບົດທີຊາວຫ້າ
ຂໍ້ທີ່ແປດຫາສິບເອັດ.

ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຕັດກັບໂມເຊຢູ່ເທິງພູຊີນາຍວ່າ, "ຈົ່ງເວົ້າກັບບັນດາລູກຫລານຂອງອິດສະຣາເອນ
ແລະຈົ່ງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນຊື່ງເຮົາໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ
ແລ້ວແຜ່ນດິນນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກຮັກສາວັນສະບາໂຕແດ່ພຣະຢາເວ. ເຈົ້າຈະຫວ່ານນາຂອງເຈົ້າຢູ່ຫົກປີ
ແລະຕັດແຕ່ງສວນອະງຸ່ນຂອງເຈົ້າຢູ່ຫົກປີ ແລະເກັບຜົນຂອງມັນ; ແຕ່ໃນປີທີ່ຈັດ
ແຜ່ນດິນຈະມີວັນສະບາໂຕແຫ່ງການພັກສະຫງົບ, ເປັນວັນສະບາໂຕແດ່ພຣະຢາເວ;
ເຈົ້າຢ່າຫວ່ານນາຂອງເຈົ້າ ຫລືຕັດແຕ່ງສວນອະງຸ່ນຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ອອກຂຶ້ນເອງຈາກການກຽວຂອງເຈົ້າ
ເຈົ້າຢ່າໄປກຽວມັນ ແລະຢ່າເກັບຜົນອະງຸ່ນຈາກເຖົາອະງຸ່ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັດແຕ່ງຂອງເຈົ້າ;
ເພາະນັ້ນເປັນປີແຫ່ງການພັກສະຫງົບສຳລັບແຜ່ນດິນ." ພຣະນິຕິບັນຍັດ 25:1–5

ຈົ່ງລະນຶກເຖິງວັນຊະບາໂຕ ເພື່ອຖືວ່າເປັນວັນບໍລິສຸດ. ຫົກວັນເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດວຽກ
ແລະເຮັດການງານທັງປວງຂອງເຈົ້າ; ແຕ່ວັນທີ່ຈັດນັ້ນເປັນວັນຊະບາໂຕຂອງພຣະເຢໂຮວາ
ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ: ໃນວັນນັ້ນ ເຈົ້າຢ່າໄດ້ເຮັດການງານໃດໆ ທັງຕົວເຈົ້າເອງ ຫຼືບຸດຊາຍຂອງເຈົ້າ
ຫຼືບຸດສາວຂອງເຈົ້າ ຫຼືຜູ້ຮັບໃຊ້ຊາຍຂອງເຈົ້າ ຫຼືຜູ້ຮັບໃຊ້ຍິງຂອງເຈົ້າ ຫຼືສັດລ້ຽງຂອງເຈົ້າ
ຫຼືຄົນຕ່າງດ້າວຜູ້ຢູ່ພາຍໃນປະຕູເມືອງຂອງເຈົ້າ: ເພາະວ່າໃນຫົກວັນ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ຊົງສ້າງຟ້າສະຫວັນ
ແລະແຜ່ນດິນໄລກ ທະເລ ແລະສິ່ງສາລະພັດທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ ແລະໄດ້ຊົງພັກໃນວັນທີ່ຈັດ: ດັ່ງນັ້ນ
ພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງໄດ້ຊົງອອຍພອນແກ່ວັນຊະບາໂຕ ແລະຊົງຕັ້ງມັນໃຫ້ເປັນວັນບໍລິສຸດ. ອົບພະຍົບ 20:8–11.

ພ້ອມກັນນັ້ນ ພຣະບັນຍັດເຮືອງວັນຊະບາໂຕທັງສອງຂໍ້ໄດ້ກຳນົດບໍລິບົດຂອງພຣະທຳເລວີບົດທີ ຊາວຫ້າ
ແລະ ຊາວຫົກ. ເມື່ອນຳມາປະກອບກັນເປັນບັນທັດເທິງບັນທັດ ມັນເປັນພະຍານວ່າ
"ຫົກວັນເຈົ້າຈົງອອກແຮງທຳງານ ແລະ ກະທຳການງານທັງສິ້ນຂອງເຈົ້າ," ແລະ "ຫົກປີເຈົ້າຈົງຫວ່ານນາຂອງເຈົ້າ
ແລະ ຫົກປີເຈົ້າຈົງຕັດແຕ່ງສວນອະງຸ່ນຂອງເຈົ້າ ແລະ ເກັບກຽວຜົນຂອງມັນ."
"ແຕ່ວັນທີ່ຈັດເປັນວັນຊະບາໂຕຂອງພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ," ແລະ "ໃນປີທີ່ຈັດ
ແຜ່ນດິນນັ້ນຈະເປັນວັນຊະບາໂຕແຫ່ງການພັກສະຫງົບ ເປັນວັນຊະບາໂຕສຳລັບພຣະຢາເວ".

ຄຳທັງສອງທີ່ຖືກແປວ່າ "ທີ່ຈັດ" ໃນພຣະບັນຍັດເຮືອງວັນຊະບາໂຕຂໍ້ໃດກໍຕາມ,
ບໍ່ວ່າຈະເປັນວັນຊະບາໂຕສຳລັບມະນຸດ ຫຼືວັນຊະບາໂຕສຳລັບແຜ່ນດິນ,
ລ້ວນແຕ່ເປັນຄຳພາສາເຮັບເຮົາຄຳດຽວກັນກັບທີ່ຖືກແປວ່າ "ຈັດເທື່ອ" ໃນບົດທີຊາວຫົກແຫ່ງພຣະທຳເລວີບົດທີ
ບໍລິບົດຂອງບົດທີຊາວຫ້າ ແລະ ຊາວຫົກແຫ່ງພຣະທຳເລວີບົດທີ ຖືກກຳນົດໄວ້ພາຍໃຕ້ຫຼັກການພະຍາກອນທີ່ວ່າ
ໜຶ່ງວັນແທນໜຶ່ງປີໃນຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ. ສິ່ງທີ່ມີນິຍາມສຳຄັນບໍ່ຍິ່ງຫຍ່ອນໄປກວ່າກັນຄື
ຫຼັກການພະຍາກອນແຫ່ງການກ່າວເຖິງເປັນຄັ້ງທຳອິດ.

ສິ່ງທຳອິດທີ່ຖືກກ່າວເຖິງໃນສອງບົດນີ້ຄືຫຼັກການ "ມື້ໜຶ່ງແທນປີໜຶ່ງ." William Miller ໄດ້ຮັບການນຳພາໂດຍ
Gabriel ແລະທູດສະຫວັນອື່ນໆ ໃຫ້ຈຳແນກ "ຈັດເທື່ອ" ໃນ Leviticus

ວ່າເປັນສັນຍາລັກຂອງສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວບໍ, ແລະນັກສອດຄ່ອງຢ່າງຄົບຖ້ວນກັບບໍລິບົດຂອງບົດທັງຫຼາຍນັ້ນ ຊຶ່ງແມ່ນຫຼັກການມີໜຶ່ງແທນປີໜຶ່ງ ທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຫ້ຂໍ້ເປີດຂອງບົດທົ່ວໆ.

ເມື່ອຜູ້ປະພັນໜັງສືພິມສາວະດານໄດ້ລະບຸເຫດຜົນທີ່ບາບໂລນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ນຳອານາຈັກພາກໃຕ້ຄືຢູ່ດາໄປ ສູ່ການເປັນເຊື້ອນັ້ນ ທ່ານກ່າວວ່າ ກໍເພາະເພື່ອໃຫ້ແຜ່ນດິນໄດ້ຊື່ນຊົມການພັກສະບາຍໂຕຂອງນາງ.

ບ່ອນອື່ນເພິ່ງແຫ່ງດຽວໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກ່າວເຖິງແຜ່ນດິນຊື່ນຊົມການພັກ ຄືຢູ່ໃນພຣະບັນຍັດເລວີ ບົດທົ່ວໆຫ້ ແລະ ຊາວຫົກ.

ເຈັດສິບປີທີ່ບາບໂລນປົກຄອງໃນຖານະອານາຈັກທຳອິດໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ ບໍ່ພຽງແຕ່ນຳສະເໜີ ປັດຊິງສັນຍະລັກທີ່ສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນຈະປົກຄອງໃນຖານະອານາຈັກທີ່ຖືກໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ ທຳນັ້ນ ແຕ່ເຈັດສິບປີນັ້ນຍັງເປັນການອ້າງເຖິງໂດຍກົງຕໍ່ "ເຈັດເທື່ອ" ໃນຄຳສາບແຊ່ງຂອງໂມເຊ.

ເມື່ອພວກເຮົາເລີ່ມສຶກສາຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຫົກບົດທຳອິດຂອງພຣະທຳດານີອນ ສົ່ງທຶນຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຕ້ອງຮູ້ກໍຄືວ່າ ຄຳສາບແຊ່ງຂອງ "ເຈັດເທື່ອ," ເຊັ່ນດຽວກັບພຣະພອນຂອງ "ເຈັດເທື່ອ," ເປັນອົງປະກອບໜຶ່ງຢູ່ໃນແຕ່ລະບົດເຫຼົ່ານັ້ນ.

ຍັງໄປກວ່ານັ້ນ ຄວນຈົ່ງລະນຶກໄວ້ວ່າ ວົງຈອນຂອງເຈັດວົງຈອນແຫ່ງເຈັດປີ ຖືກກຳນົດໝາຍໄວ້ໂດຍການເປົ່າແກ່ໃນປຶ້ມບົດໃນວັນທີສິບຂອງເດືອນທີ່ເຈັດ ຊຶ່ງເປັນວັນແຫ່ງການລົບມົນທົນ. ຂໍ້ເທັດຈິງໃດ້ຜູກ "ເຈັດເທື່ອ" ເຂົ້າດ້ວຍກັນກັບສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນໃນພຣະທຳດານີອນ ບົດທີ່ເປີດ ຂໍ້ທີ່ສິບສີ່ ອີກປະການໜຶ່ງ ຄວນຈົ່ງລະນຶກໄວ້ວ່າ ໜຶ່ງປີໃນຄຳພະຍາກອນມີສາມຮ້ອຍຫົກສິບວັນ ແລະຖ້າທ່ານນຳສາມຮ້ອຍຫົກສິບວັນມາບວກເຂົ້າກັນຊ້າໆ ຈົນຄົບ "ເຈັດເທື່ອ" ມັນຈະເທົ່າກັບສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວວັນ.

ເມື່ອດານີອນໄດ້ເຂົ້າໃຈໂດຍທາງບັນດາໜັງສືເຖິງຈຳນວນປີທີ່ເຮມຢາໄດ້ລະບຸໄວ້, ທ່ານຈຶ່ງເລີ່ມຄຳອະທິຖານ ໜຶ່ງທີ່ກ່າວເຖິງທຸກອົງປະກອບຂອງການຕອບສະໜອງແຫ່ງການກັບໃຈທີ່ຖືກຊີ້ບອກວ່າເປັນສົ່ງຈຳເປັນ, ຖ້າຫາກປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕື່ນຂຶ້ນມາຮັບຮູ້ຄວາມເປັນຈິງວ່າ ພວກເຂົາເປັນເຊື້ອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງສັດຕູ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງຄຳອະທິຖານເລວີນີຕິກິດບົດ 26 ຂອງດານີອນ, ກາບຣີເອນໄດ້ບາກົດຕົວເພື່ອໃຫ້ດານີອນເຂົ້າໃຈນິມິດທີ່ທ່ານໄດ້ "ຍິນ", ຄືນິມິດເລື່ອງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ. ກາບຣີເອນເລີ່ມຕົ້ນໂດຍແຈ້ງແກ່ດານີອນວ່າ ເຈັດສິບອາທິດໄດ້ຖືກ "ກຳນົດໄວ້" ສຳລັບຊົນຊາດຂອງດານີອນ.

ເຈັດສິບອາທິດໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ເຫນືອຊົນຊາດຂອງເຈົ້າ ແລະເຫນືອນະຄອນບໍລິສຸດຂອງເຈົ້າ
ເພື່ອໃຫ້ການລະເມີດສິ້ນສຸດລົງ ແລະໃຫ້ບາບທັງຫຼາຍສິ້ນສຸດ
ແລະເພື່ອກະທຳການຄືນດີສຳລັບຄວາມຊົ່ວຊ້າ ແລະເພື່ອນຳເຂົ້າມາຊົງຄວາມຊອບທຳອັນເປັນນິດ
ແລະເພື່ອປະທັບຕາໂມດີແລະຄຳພະຍາກອນ ແລະເພື່ອເຈັດສິບວັນສຸດຍິ່ງທີ່ສຸດ. ດານີອນ 9:24

ຄຳທີ່ເປີດວ່າ "ກຳນົດໄວ້" ໃນຂໍ້ພຣະຄຳນັ້ນ ໝາຍເຖິງ "ຖືກຕັດອອກ", ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເຈັດສິບອາທິດນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກຕັດອອກຈາກສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ.

ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນຈາກພຣະລາຊະກຳນົດສະບັບທີ່ສາມໃນປີ 457 ກ່ອນ ຄ.ສ., ປະຊາຊົນຂອງດານີອນຈະມີເວລາແຫ່ງການທົດລອງເຈັດສິບອາທິດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ເຈັດສິບອາທິດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ເທົ່າກັບ ສີ່ຮ້ອຍເກົ້າສິບປີ.

ສີ່ຮ້ອຍເກົ້າສິບປີຫຼັງຈາກພຣະລາຊະກຳນົດສະບັບທີ່ສາມ,

ອີສຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານຈະເອົາຫົນຂວ້າງສະຕາຟາໃນໃນປີ 34,

ແລະພວກເຂົາຈະຖືກຢຳຮ້າງຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ.

ການເປັນເຊື້ອກ່ອນໜ້າພຣະຮາຊະກຳນົດສາມປະກາດ

ຊົງຊົບອກຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງໄລຍະເວລາແຫ່ງການທົດລອງສື່ອຍເກົ້າສົບປີໄດ້ກິນເວລາເຈັດສົບປີ. ເຈັດສົບປີນັ້ນມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ແຜ່ນດິນໄດ້ຊືນຊົມການພັກສະບາໂຕທຳອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດໃຫ້ຄົບຖ້ວນ.

ການພັກສະບາໂຕຂອງແຜ່ນດິນເຈັດສົບປີ

ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເນື່ອງຈາກການກະບົດຕໍ່ຄຳສາບານຂອງໂມເຊສື່ອຍເກົ້າສົບປີ (ຫຼືເຈັດສົບປີອາທິດແຫ່ງປີ).

ການກະບົດເປັນເວລາສື່ອຍເກົ້າສົບປີຕໍ່ພັນທະສັນຍາໃນ ພຣະທຳເລວີ 25

ໄດ້ກ່ອນໃຫ້ເກີດການເປັນເຊົາເປັນເວລາເຈັດສົບປີເພື່ອໃຫ້ແຜ່ນດິນໄດ້ຊືນຊົມການພັກຂອງມັນ.

ເຈັດສົບປີແຫ່ງການເປັນເຊົານັ້ນໄດ້ນຳໄປສູ່ຄຳປະກາດສາມສະບັບ

ຊົງໄດ້ໝາຍເຖິງອົກສະຮາຊະກຳສົບປີແຫ່ງເວລາທົດລອງສຳລັບອົດສະຮາເອນໃນສະໄໝບູຮານ. ດັ່ງນັ້ນ

ເຮົາຈຶ່ງເຫັນຊ່ວງເວລາທົດລອງສອງຊ່ວງ ຊຶ່ງແຕ່ລະຊ່ວງມີສື່ອຍເກົ້າສົບປີ.

ຄຳປະກາດທັງສາມນັ້ນເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງ

ໂດຍຂ່າວສານອັນທຳອິດໄດ້ມາເຖິງໃນປີ 1798 ໃນຕອນທ້າຍຂອງຄວາມພໍໃຈຄົງທຳອິດແຫ່ງ “ເຈັດເທືອ”

ທີ່ຕັ້ງຕົ້ນອານາຈັກເໜືອ. ທູດສະຫວັນອົງທີສາມໄດ້ມາເຖິງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີຫຼັງຈາກຄຳປະກາດສະບັບທີສາມໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ຊຶ່ງເປັນເວລາທີ່ “ຈຸດຈົບສຸດທ້າຍຂອງຄວາມພໍໃຈ” ໄດ້ມາເຖິງເຊັ່ນກັນ.

ໃນລະຫວ່າງສື່ອຍເກົ້າສົບປີລະຫວ່າງການສົນສຸດຂອງຄວາມພໍໃຈຄົງທຳອິດ ແລະ

ການສົນສຸດຂອງຄວາມພໍໃຈຄົງສຸດທ້າຍ

ພຣະເຢຊູໄດ້ວາງຮາກຖານຂອງພຣະວິຫານແຫ່ງຂະບວນການມົນເລໄຮຕ໌, ແລະ ຫຼີກຮາກຖານນັ້ນຄື “ເຈັດເທືອ.”

ຫຼີກກ້ອນນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນບໍ່ວ່າຈະເປັນຫຼີກຮາກຖານ (ຫຼືແມ່ນກໍເປັນຫຼີກສະດຸດ)

ສຳລັບລັດທິແອດເວັນຕົດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ແລະ ເປັນບໍ່ວ່າຈະເປັນຫຼີກຍອດ ແລະ ຫຼີກບົດຍອດ

(ຫຼືແມ່ນກໍເປັນຫຼີກໝູສົບ) ສຳລັບລັດທິແອດເວັນຕົດໃນຕອນສົ້ມສຸດ. ພຣະລາຊະກຳນົດສາມສະບັບທີ່ເປັນຕົ້ນ

ວແທນແຫ່ງການມາເຖິງຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງໃນປະຫວັດສາດລະຫວ່າງປີ 1798 ຫາ 1844,

ກໍເປັນຕົວແທນເຊັ່ນກັນຂອງສາມບົດທຳອິດໃນພຣະທຳດານເືອນ.

ພວກເຮົາຈະເລີ່ມພິຈາລະນາຫຼີກບົດທຳອິດໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ເມື່ອພຣະຄຳພີດານເືອນ ແລະ ພຣະນິມິດໄດ້ຮັບການເຂົ້າໃຈດີຂຶ້ນ,

ບັນດາຜູ້ເຊື່ອຈະມີປະສົບການທາງສາສະໜາທີ່ແຕກຕ່າງໄປໂດຍສົມເຊື່ອ... ສົ່ງໜ້າທີ່ຈະເຂົ້າໃຈແນ່ນອນຈາກການສຶກສາພຣະນິມິດກໍຄື—ຄວາມຜູກພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບປະຊາກອນຂອງພຣະອົງນັ້ນໃກ້ຊິດ

ແລະ ແນ່ຊັດ.” The Faith I Live By, 345.